

skæres med mere end Halvdelen, nemlig til ca. 5 300 Kr. Erstatningen for 100 pCt.s Invaliditet, altsaa Erstatningen til et Menneske, som er et fuldstændigt Vrag og har mistet hele sin Arbejdsevne, skal nedskæres med over 6 000 Kr. De Sætses, jeg her har nævnt, gælder for de højeste Lønninger; for lavere Lønninger gælder noget tilsvarende Nedsættelser. Med Hensyn til Dagpengene er Nedskæringen lige saa kraftig. Efter den gældende Lov er Dagpengene 6 Kr., men de foreslaas nu sat til 4 Kr. 46 Ø., og efter et halvt Aars Forløb kan man endog gaa ned til 3 Kr. 35 Ø., hvilket vil sige en Nedsættelse med 44 pCt. Jeg tror, man vil erkende, det er en meget kraftig Nedsættelse, her finder Sted.

Det hævdes, at det, der her er foreslaaet, er en Slags Kriseforanstaltning. Som det fremgik af den ærede foregaaende Talers Udtalelser, er det ikke særlig Statskassen, som skal høste Fordelene af de foreslaaede Besparelser, men Arbejdsgiverne. Det vil altsaa sige, at de Præmier, der her er Tale om at spare, tages fra nogle og gives til andre for at sætte Hjulene i Gang, som man plejer at udtrykke det. Det kan undertiden være praktisk at drage Sammenligninger, fordi man derved faar en Sag bedre belyst, og jeg kan da ikke lade være med at minde om, at den forrige Regering foreslog som Kriseforanstaltning blandt andet, at en Mand, der ejede $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., skulde afgive mellem 5 000 Kr. og 6 000 Kr. en Gang for alle, altsaa et noget mindre Beløb end det, som det her foreslaas, at en Invalid, der har mistet 100 pCt. af sin Arbejdsevne, skal afgive. Den Gang erklærede Partiet Venstre jo, at det var en usund Politik, som man ikke kunde gaa med til, mensom man vilde bekæmpe, og det lykkedes da ogsaa Partiet Venstre med Støtte fra anden Side at faa Forslaget bekæmpet.

Det forekommer mig, at denne Sammenligning viser Karakteren af og Princippet i Regeringens Nedskæringspolitik, der hovedsagelig er vendt mod de økonomisk daarligst stillede til Fordel for de noget mere velstillede, og det er min Opfattelse, at Loven som Krisehjælp ingenting vil betyde; den Nedskæring, der her finder Sted, vil neppe skaffe en eneste Arbejdsdag mere. Men om denne Side af Sagen, altsaa den, der vedrører Erhvervene og Erhvervskrisen, vil jeg gerne sige et Par Ord i Anledning af det, den ærede Ordfører for Venstre (Birke) udtalte.

Det hedder i Bemærkningerne til Lovforslaget, at den samlede Besparelse for samtlige Arbejdsgivere vil blive $2\frac{1}{2}$ —3

Mill. Kr., og det er sikkert det højeste, der kan blive Tale om; men regner man saa med, at der indenfor Industri, Haandværk, Landbrug og lignende Erhverv er noget over 1 Million Mennesker, som skal være forsikrede, vil det altsaa sige, at Besparelsen bliver 2—3 Kr. pr. Arbejder pr. Aar, hvilket atter betyder, at en lille Haandværker, som beskæftiger en eller to Svende — det er jo det almindelige Antal —, vil spare 3—4—5 Kr. pr. Aar, og det vil sikkert ikke mærkes ret meget, hvis det overhovedet vil mærkes, i Retning af at skaffe Arbejde. Dertil kommer en anden Ting, nemlig den, at den paagældende Haandværker godt kan regne med, at hans Udgifter f. Eks. til Hjælpekasse og til Fattigvæsenet vil stige noget, hvis alle disse Nedskæringslovforslag bliver gennemført, thi Nedskæringslovene vil i mange Tilfælde overvælte Byrderne paa Kommunerne. De foreslaaede Ændringer vil sikkert ikke hjælpe til at sætte Arbejder i Gang, da det jo ikke særlig er Forsikringspræmierne, der tynger den lille Haandværker; det, der tynger, er naturligvis i første Række Rentebyrden, som Regeringen ikke har foretaget sig noget for at faa sat ned, og det er den svigtende Købeevne; men Købeevnen vil blive endnu mindre, naar disse Nedskæringslove træder ud i Livet. Saa jeg gentager, at som Kriseforanstaltning tror jeg ikke, Loven vil betyde noget nævneværdigt.

Men saa kunde man jo spørge — og det Spørgsmaal er ogsaa blevet stillet —, om der ikke er andet, som berettiger til de store Nedskæringer, der her er Tale om. Jo, siges der — det har ogsaa været antydnet i Dag —, vi skal have ændret de Takster, der blev sat i 1920 under et Pristal paa 262. Det er jo den almindelige Forklaring, der bliver givet, og de fleste ærede Medlemmer vil sikkert have hørt denne Forklaring ikke en, men mange Gange — jeg behøver blot at erindre om alle de Møder, der blev holdt forud for sidste Valg, paa hvilke Pristaldets Forklaring blev ført i Marken. Det er naturligvis rigtigt nok, at Taksterne i Loven af 1920 blev sat under et Pristal paa 262, men det er fuldkommen urigtigt, hvis man vil give det Udseende af, at de blev sat i Overensstemmelse med dette Pristal, og derfor er den Forhaandsagitation, som har været ført angaaende disse Love, meget vildledende. Den højtærede Sundhedsminister er jo ogsaa nogenlunde klar over, at denne Forklaring ikke holder Stik. I Bemærkningerne til Lovforslaget, saaledes som det blev fremsat i det høje Folketing,